

Arrest

nr. 124 927 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 december 2013 houdende een besluit tot uitzetting.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KRUYER, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 21 oktober 2011 van de correctionele rechtbank te Antwerpen werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar uit hoofde van poging om opzettelijk met het oogmerk te doden, en met voorbedachten rade, te doden.

1.2. Tegen dit vonnis heeft verzoeker hoger beroep aangetekend, dat onontvankelijk verklaard werd door het hof van beroep op 26 januari 2012.

1.3. Door de Commissie voor Advies werd op 24 september 2013 een advies verleend.

1.4. Op 26 december 2013 heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een besluit tot uitzetting genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Inzonderheid op de artikelen 20 en 21 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Irak;

Overwegende dat betrokkene zich op 7 december 1999 vluchteling verklaarde en dat zijn aanvraag werd verworpen door een beslissing van 23 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 4 maart 2005 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 22 februari 2006 werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 30 januari 2007 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 31 juli 2007 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich op 20 september 2010 schuldig heeft gemaakt aan te hebben gepoogd, opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden, feit waarvoor hij op 21 oktober 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie , van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 24 september 2013 stelt dat “gelet op de ernst van de feiten en de vaststelling dat betrokkene in het veroordelend vonnis als paranoïde wordt omschreven; dat hij blijk geeft van een totaal gebrek aan schuldinzicht; dat hij na zijn vrijlating een gevaar kan betekenen voor de maatschappij; dat gelet op de zware straf het niet de minste twijfel lijdt dat het gepleegde misdrijf de openbare orde van het land ernstig heeft. geschaad in de zin van artikel 20 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling; dat de veiligheid van het slachtoffer voorrang heeft op de eventuele familiale banden”;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene op (...) 1978 te Zako in het huwelijk is getreden met EH, geboren te Zako op (...) 1959, van Irakese nationaliteit;

Overwegende dat uit dit huwelijk op (...) 1990, op (...) 1996 en op (...) 2000 drie kinderen werden geboren van Irakese nationaliteit;

Overwegende dat EH en haar drie kinderen gemachtigd werden zich in het Rijk te vestigen; dat zijn zoon IH, geboren op (...) 1990, op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat de feiten op zijn echtgenote werden gepleegd;

Overwegende dat betrokkene sinds 7 december 1999 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Irak heeft gewoond;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 21 oktober 2011 stelt dat de handelswijze getuigt van een totaal gebrek aan eerbied voor het lichamelijk en geestelijk welzijn van zijn vrouw; dat hij meer waarde hecht aan zijn eergevoel, waarin hij zich gekrenkt voelt, nu hij vermoedt dat zijn vrouw een relatie heeft met een andere man, dan het leven van zijn vrouw;

Overwegende dat het gebruikte geweld van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een reëel en permanent risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat het gevaar dat er bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde zodanig groot is dat het niet toestaat om de familiale en persoonlijke belangen van betrokkene, noch die van de zijnen te laten gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- De zich noemende IK, geboren te Zako op (...) 1950, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1960, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2 - Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van Invrijheidsstelling van betrokkene.

Artikel 3.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending van het recht van verdediging - algemeen rechtsbeginsel

1. In het kader van zijn verzoekschrift heeft verzoeker gewezen op het feit dat hij zonder voorafgaande verwittiging en zonder bij stand van een advocaat en tolk is verschenen voor de commissie voor het advies voor vreemdelingen waardoor verzoeker van oordeel is dat zijn recht van verdediging ernstig geschonden werd.

Verzoeker is van oordeel dat hij - mits bij stand van een advocaat en tolk - zich veel beter had kunnen uitdrukken alsook mits bij stand van een advocaat zich beter had kunnen verdedigen met concrete juridische argumenten om de commissie van advies van vreemdelingen te overtuigen geen positief advies te verlenen aan verwerende partij om verzoeker uit te wijzen.

2. Verweerster is van oordeel dat het recht van verdediging niet geschonden is waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoeker alsook zijn (toenmalige) raadsman een schrijven zou hebben ontvangen dat verzoeker op 24 september 2013 voor de commissie zou verschijnen.

Verzoeker heeft geen enkele kennis dat zijn voormalige raadsman kennis heeft gekregen van deze uitnodiging en heeft alleszins nooit enig bericht gekregen van zijn voormalige raadsman als zou verzoeker voor de commissie van advies voor vreemdelingen dienen te verschijnen. Daarnaast wenst verzoeker erop te wijzen dat hij een zeer beperkte kennis van het Nederlands heeft en amper in deze taal kan lezen of schrijven en dat hij herhaaldelijk documenten werd voorgelegd voor ondertekening in de gevangenis doch zonder te beseffen wat hij ondertekende.

3. Wat alleszins vaststaat is dat verzoeker zonder advocaat en zonder tolk is verschenen voor de commissie van advies voor vreemdelingen die totaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in feite hulpeloos, zonder bij stand van tolk of advocaat, stond voor een commissie waarin hij zich amper kon uitdrukken en waarbij hij dus geen eerlijke behandeling van zijn zaak heeft gehad en zijn recht van verdediging ernstig werd geschonden.

4. Verzoeker wenst uitdrukkelijk te wijzen op het feit dat het recht van verdediging niet uitgesloten kan worden administratieve beslissingen die genomen worden in het raam van de vreemdelingenwet aangezien het recht van verdediging gekoppeld kan worden aan elke betwisting die betrekking heeft op een recht of op een belang.

Daardoor is het inherent aan elke jurisdictionele handeling waarvan het een noodzakelijk uitvloeisel is; de eerbiediging ervan vormt de waarborg voor een goede rechtsbedeling.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat het laten verschijnen van een verzoeker, een vreemdeling die de taal amper spreekt - die geen tolk heeft en geen advocaat - en die op een zitting verschijnt van de commissie van advies voor vreemdelingen, hieraan tegemoet komt.

Minstens had de commissie van advies voor vreemdelingen (hetgeen zij vaker doet) de zaak kunnen uitstellen en aan verzoeker de mogelijkheid dienen te geven om zijn verdediging te kunnen organiseren."

2.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onbetwistbaar dat de oproeping van verzoeker conform de wettelijke bepalingen van het koninklijk besluit van 28 juli 1981 is verlopen. Kennelijk heeft verzoeker zijn advocaat geen kennis genomen van de stukken van het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker op 1 maart 2012 heeft ingevuld dat hij wenste te worden bijgestaan of vertegenwoordigd door Mr. A. en beroep wenste te doen op een tolk Arabische taal, en na te hebben vervolledigd op 2 april 2012 opnieuw heeft doorgefaxt via zijn advocaat.

Hierop werden verzoeker en zijn advocaat bij brief van 27 augustus 2013 uitgenodigd voor de zitting van 24 september 2013. Verzoeker werd er hierbij op gewezen dat indien hij een tolk nodig heeft, hij een vriend die Arabisch spreekt, mag meebrengen en een Arabische tolk op eigen kosten. Verzoeker heeft deze uitnodiging ook voor ontvangst ondertekend.

Hieruit volgt dat verzoekers kritiek juridische en feitelijke grondslag missen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: materiële en formele motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991)

1. De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing is wel gemotiveerd doch zeker niet afdoende waardoor na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak een schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden weerhouden.

2. De verwerende partij laat immers in haar beslissing uitschijnen dat verzoeker aangehouden wordt voor poging moord en - als aangehoudene - veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar daar waar verzoeker 130 dagen in voorhechtenis zat (met name tussen 20 september 2010 en 28 januari 2011 voor poging moord) doch dat hij op 1 juni 2011 terug aangehouden werd wegens belaging en bedreiging ten overstaan van zijn thans (ex)echtgenote. Dat verzoeker sinds deze datum in de gevangenis verblijft.

Bovendien vergeet verweerster ook nog te melden dat verzoeker tegen het vermeld vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 juni 2011 hoger beroep heeft aangetekend doch dat het beroep - wegens laattijdigheid - onontvankelijk werd verklaard daar waar verzoeker - gezien de strafmaat - zou verzoeken om rekening te houden met zijn leeftijd, de duur van zijn detentie, ... daar verzoeker zeker zou gevraagd hebben om rekening te houden met verschillende elementen (teneinde aldus een gunstigere bestraffing te bekomen).

3. Verzoeker is van oordeel dat deze hoger vermelde gegevens - die niet terug te vinden zijn in de beslissing van de verwerende partij - alleszins toegevoegd (hadden) moeten worden aan de beslissing en motivatie van verwerende partij zodoende een juiste en concrete weergave werd bekomen voor welk feit en voor welke periode verzoeker aangehouden was / is hetgeen in casu niet het geval is.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridische onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen. Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.”

2.2.2. Verzoeker betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing laat uitschijnen dat hij als aangehoudene veroordeeld werd, terwijl hij tussen twee periodes van voorhechtenis is vrijgelaten.

Het is de Raad een raadsel waar in de bestreden beslissing verzoeker leest dat hij ononderbroken werd aangehouden sinds 20 september 2010, los van het feit dat niet kan worden ingezien welke de relevantie is van deze kritiek.

Het vonnis van 21 oktober 2011 vermeldt:

“BETICHT VAN:

A. Te Antwerpen. op 20 september 2010.

Gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade EH te doden, het voornemen om de misdaad of het wanbedrijf te plegen zich geopenbaard hebbende door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaken, en alleen tengevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist;”

“D. Te Antwerpen op 25 mei 2011.

Door gebaren of zinnebeelden EH te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is;”

“Spreekt KI vrij voor de feiten van tenlasteleggingen B, C en D.

VEROORDEELT :

- KI hoofdens het hem ten laste gelegde feit A tot een gevangenisstraf van ACHT JAAR.”

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat *"Overwegende dat hij zich op 20 september 2010 schuldig heeft gemaakt aan te hebben gepoogd, opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden, feit waarvoor hij op 21 oktober 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar;"*.

Verzoeker betoogt tevens dat hij tegen het vonnis van '02.06.2011' hoger beroep heeft aangetekend, dat onontvankelijk is verklaard doch waarbij hij zou hebben gevraagd om rekening te houden met verschillende elementen. Ook hier kan niet worden ingezien om welke reden de staatssecretaris in de bestreden beslissing zou moeten motiveren nopens een onontvankelijk verklaard hoger beroep en de hypothetische beschouwingen van verzoeker dat hij gevraagd heeft rekening te houden met bepaalde elementen.

Op geen enkele manier toont verzoeker aan dat de verwijzing naar een onontvankelijk hoger beroep tot een ander besluit aanleiding zou kunnen geven. De staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat verzoekende partij *"op 21 oktober 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar"*. Aangezien het hoger beroep onontvankelijk was, is het vonnis van 21 oktober 2011 definitief geworden zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

"schending van de beginselen van behoorlijk bestuur - zorgvuldigheidsplicht

1. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op concrete feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

- Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.*

- Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.*

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien het opvragen van inlichtingen (zoals reeds gesteld) de verwerende partij had kunnen leren dat verzoeker 130 dagen in voorhechtenis zat voor poging moord en in vrijheid werd gesteld op 28 januari 2011 en dat verzoeker op 1 juni 2011 terug aangehouden werd doch voor stalking en bedreiging door gebaren of zinnebeelden (zodoende dus niet verkeerdelijk kan worden gedacht dat verzoeker voor poging moord werd aangehouden en veroordeeld zonder dat hij terug in de maatschappij kwam tussen de aanhouding en de veroordeling en hij voor andere feiten uiteindelijk terug in de gevangenis kwam waarna ook zijn proces en straf omtrent de poging moord werd uitgesproken).

Dit wordt evenwel niet als dusdanig weergegeven door verwerende partij die kort stelt dat cliënt voor poging moord werd opgepakt en veroordeeld daar waar verzoeker - na zijn arrestatie wegens poging moord - wel degelijk terug in de maatschappij is gekomen (quid openbare orde op dat moment?) hetgeen niet onbelangrijk is wanneer thans een afweging werd gemaakt tussen het algemeen belang en het persoonlijk belang van verzoeker.

2. In het kader van haar nota stelt verweerder dat de hoorplicht niet geldt, dat een nota werd opgesteld inzake een advies aan de commissie met betrekking tot een voorstel tot uitzetting en dat deze aan verzoeker werd ter kennis gebracht hetgeen verzoeker formeel betwist.

Verzoeker heeft (zie eerste middel) zelfs niet geweten dat hij een document ondertekende voor een verschijning voor de commissie van advies voor vreemdelingen laat staan heeft hij (in een taal die hij amper begrijpt) een nota zou hebben bekomen.

Verweerder stelt dat de informatie dat verzoeker korte tijd terug in vrijheid zou zijn geweest (vrijlating na voorhechtenis wegens poging moord) niet relevant zou zijn geweest daar waar dit wel degelijk het geval is: verzoeker kwam terug in de maatschappij terecht en kon bij vrijlating ook de openbare orde gaan aantasten doch op dat moment is er door verweerder geen enkel initiatief genomen doch is het wachten tot er (zonder dat verzoeker op de hoogte was) een commissie van advies voor vreemdelingen is die enkele jaren later zetelt en waarbij verzoeker, zoals ten overvloede gesteld, zich helemaal niet heeft kunnen verdedigen.

Verzoeker had de commissie er immers op kunnen wijzen dat hij niet in de gevangenis zat vanaf zijn aanhouding poging moord tot op huidig moment doch dat er wel degelijk een periode was waarin hij terug in volle vrijheid in de maatschappij was wat ongetwijfeld een rol had gespeeld bij het beoordelen van zijn zaak alsook bij het uiteindelijk nemen van een beslissing omtrent zijn verblijfssituatie. Verweerster kende dit volgens verzoeker ook want als verweerster de bezoekerslijst van verzoeker opvraagt (zie nota verweerder omtrent middel vier en vijf van verzoeker) dan heeft ze ook de detentiefiche van verzoeker gezien waaruit blijkt dat hij in het kader van het gerechtelijk onderzoek (toen hij in voorhechtenis zat) in vrijheid was gesteld voor de feiten van poging moord.

Bijgevolg herhaalt verzoeker dat verweerster de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, met name het nauwgezet concreet en correct weergeven van de feiten waarvoor verzoeker in de gevangenis zat doch ook de periode dat verzoeker in vrijheid was gesteld, niet heeft nageleefd."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat hem niet direct en persoonlijk inlichtingen werden gevraagd, en dat hij dan had kunnen meedelen dat hij 130 dagen in voorhechtenis zat voor moord en in vrijheid werd gesteld, en dan enkele maanden later terug aangehouden werd.

Er kan niet worden ingezien hoe de vermelding van de twee periodes van voorlopige hechtenis, waarbij de tweede is overgegaan in de uitzetting van de straf, enige relevantie kan hebben voor de wettigheid van de bestreden beslissing, temeer nu verzoeker niet werd veroordeeld voor stalking en bedreiging door gebaren of zinnebeelden, zoals blijkt uit het vonnis 21 oktober 2011 en de bespreking van het eerste middel.

Deze periodes van voorlopige hechtenis doen geen afbreuk aan de vaststellingen door de staatssecretaris dat verzoeker *"zich op 20 september 2010 schuldig heeft gemaakt aan te hebben gepoogd, opzettelijk met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade, te doden, feit waarvoor hij op 21 oktober 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar"*.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een "vierde en vijfde" middel aan:

"Vierde en vijfde middel - schending van art. 8 EVRM - evenredigheidsbeginsel

1. In het kader van het vierde en vijfde middel - als opgenomen in zijn verzoekschrift - verwijst verzoeker naar een schending van het art. 8 EVRM (vierde middel) en de schending van het evenredigheidsbeginsel (vijfde middel).

2. Verzoeker heeft in het kader van zijn feitelijke uiteenzetting reeds geschetst dat hij samen met zijn gezin Irak is ontvlucht en met zijn (toenmalige) vrouw en kinderen naar België is gekomen en geen familie meer in Irak heeft.

3. Verzoeker, dewelke ook op leeftijd is en dewelke geen familie meer in Irak heeft, heeft kan rekening op het bezoek van zijn zoon H die hem vaak in de gevangenis komt bezoeken en met wie verzoeker ook veel telefonisch contact heeft. De zoon van verzoeker tracht om verzoeker zoveel mogelijk te helpen bij zijn reclassering (onder meer dat verzoeker bij zijn zoon kan gaan wonen na vrijlating)

4. Verzoeker dient in de bestreden beslissing van verweerster te lezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd werd en dat hierbij het art. 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel niet geschonden werden.

Verweerster erkent dat de beslissing een inmenging vormt in zijn gezins- en privéleven, dat de openbare orde beschermd dient te worden en dat de uitzetting van verzoeker de gepaste maatregel was omdat hij een permanent risico zou zijn voor een nieuwe schending van de openbare orde.

4.a. Verzoeker wenst er aan de ene kant op te wijzen dat zijn gehele familie in België woont waarin hij sinds 1999 woont zodoende hij thans, en te meer gezien zijn leeftijd waarmee verweerster geen rekening houdt, terug moet keren naar een land dat hij 15 jaar geleden ontvluchtte en waarbij hij nog opmerkt dat hij van Soennitische origine is hetwelk een minderheid is die het zwaar te verduren krijgt in Irak en die maakt dat verzoeker (alleen naar land van herkomst, oudere leeftijd, geen middelen van bestaan,...) ernstig voor zijn leven en veiligheid vreest.

4.b. Verzoeker wenst aan de andere kant te wijzen op het feit dat hij in strafuitvoering zit en dat hij slechts (vroegtijdig) vrijgelaten kan worden (onder een bepaalde strafuitvoeringsmodaliteit als beperkte detentie, elektronisch toezicht of voorwaardelijke invrijheidstelling) onder voorwaarden die de strafuitvoeringsrechtbanken opleggen en die nauwgezet opgevolgd worden door een justitie-assistent alsook door het openbaar ministerie. Bijgevolg zou een systematische, gecontroleerde terugkeer in de maatschappij zeker maken dat er zeker geen sprake is van een permanente dreiging van de openbare orde.

5. *Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing wel degelijk disproportioneel is en dat de beslissing van verzoeker in strijd is met art. 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel.*"

2.4.2. Verzoeker betoogt dat zijn zoon hem zeer vaak in de gevangenis bezoekt en hem helpt bij het uitwerken van een reclasseringsplan. Verder betoogt hij dat zijn ganse familie in België woont en hij in Irak geen familie meer heeft.

De Raad laat gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM, motieven die verzoeker onbesproken laat:

"Overwegende dat betrokkene op (...) 1978 te Zako in het huwelijk is getreden met EH, geboren te Zako op (...) 1959, van Irakese nationaliteit;

Overwegende dat uit dit huwelijk op (...) 1990, op (...) 1996 en op (...) 2000 drie kinderen werden geboren van Irakese nationaliteit;

Overwegende dat EH en haar drie kinderen gemachtigd werden zich in het Rijk te vestigen; dat zijn zoon IH, geboren op (...) 1990, op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat de feiten op zijn echtgenote werden gepleegd;

Overwegende dat betrokkene sinds 7 december 1999 regelmatig en ononderbroken in het land verblijft;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat de uitzetting van betrokkene hiertoe een gepaste maatregel vormt;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 21 oktober 2011 stelt dat de handelswijze getuigt van een totaal gebrek aan eerbied voor het lichamelijk en geestelijk welzijn van zijn vrouw; dat hij meer waarde hecht aan zijn eergevoel, waarin hij zich gekrenkt voelt, nu hij vermoedt dat zijn vrouw een relatie heeft met een andere man, dan het leven van zijn vrouw;

Overwegende dat het gebruikte geweld van betrokkene en de afwezigheid van respect voor andermans fysieke en psychische integriteit een reëel en permanent risico aantonen van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat het gevaar dat er bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde zodanig groot is dat het niet toestaat om de familiale en persoonlijke belangen van betrokkene, noch die van de zijnen te laten gelden".

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn.

Ten overvloede laat de Raad gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nazicht heeft gedaan inzake een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de bezoekerslijst blijkt dat de zoon van verzoeker hem gemiddeld één maal per maand bezoekt, gegeven waarmee ook rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

De staatssecretaris ontkent niet dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, doch besluit dat deze inmenging gerechtvaardigd is.

Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8, eerste lid vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* verschillende van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde, terwijl *in casu* ook de preventie van strafrechtelijke inbreuken en de verdediging van de rechten en vrijheden van derden spelen. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de

Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in het privéleven of familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven of familiaal leven van verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Het 'vierde en vijfde' middel zijn ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een zesde middel aan:

“schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Verzoeker wenst tevens op te merken dat verwerende partij bijna jaar heeft gewacht (nadat dan nog de onontvankelijkheid van het hoger beroep dat ingesteld wed tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen werd uitgesproken) om verzoeker voor de commissie van advies van vreemdelingen te brengen en verzoeker voor de commissie van advies van vreemdelingen te brengen en verzoeker reeds in de tijdsvoorwaarden was vanaf 26 maart 2013 om elektronisch toezicht / beperkte detentie te bekomen en voorwaardelijke invrijheidstelling vanaf 22 september 2013.

Verzoeker vindt dat het thans willen uitwijzen van verzoeker een afbreuk doet aan de redelijke termijn waarbinnen de verwerende partij tot een beslissing had moeten komen daar waar verzoeker een reclassering uitwerkt en wil (blijven) uitwerken aangezien zijn gehele familie in België woont en hij geen familie in Irak heeft.

2. Verweester haalt aan dat verzoeker - dewelke in voorliggend middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanhaalt - zijn schade niet aantoonst waarbij verzoeker naar het vierde en vijfde middel kan verwijzen en waarbij verzoeker precies probeert aan te tonen wat de schade is die hij lijdt wanneer hij moet terugkeren naar Irak: helemaal alleen, zonder enige bron van inkomsten, teruggaan naar een land dat hij vijftien jaar geleden al ontvluchtte met zijn gezien waar hij als Soenniet onderdrukt wordt en voor zijn leven moet vrezen.

Verzoeker is van oordeel dat wanneer verweester - zoals in casu – meerdere jaren wacht daar waar ze een dermate drastische beslissing neemt zij haar macht overschrijdt aangezien een beslissing tot terugwijzing binnen een redelijke termijn moet gebeuren hetgeen niet het geval is.”

2.5.2. Verzoeker betoogt dat verweerder 'bijna twee jaar heeft gewacht om verzoeker voor de commissie van advies van vreemdelingen te brengen en verzoeker reeds in de tijdsvoorwaarden was vanaf 26 maart 2013 om elektronisch toezicht / beperkte detentie te bekomen en voorwaardelijke invrijheidstelling vanaf 22 september 2013'.

Verzoekers beschouwingen missen elke grondslag. De staatssecretaris heeft na grondig onderzoek en na het inwinnen van het advies van de commissie, niet op kennelijk onredelijke wijze en binnen een redelijke termijn een besluit tot uitzetting genomen. Het kan de staatssecretaris niet worden verweten dat de nodige tijd wordt genomen ten einde de situatie van de verzoekende partij grondig te onderzoeken, daarbij elke relevante informatie in acht nemende. Terwijl de procedure voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen uiteraard enig tijdsverloop met zich meebrengt.

Geen enkele verdrag- of wetsebepaling voorziet dat een besluit tot uitzetting binnen een bepaalde termijn na het (definitief geworden) veroordelend vonnis moet gebeuren. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook niet aantoonst welke schade zij zou hebben geleden, zodat niet blijkt welk haar belang is bij haar kritiek.

Verzoeker toont niet aan dat hij geen familie meer heeft in Irak. Hij kan niet dienstig verwijzen naar 'zijn gehele familie in België' terwijl de feiten net op zijn echtgenote gepleegd werden en ook niet blijkt dat er enig contact is met de echtgenote of andere kinderen. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking van het voorgaande middel, waaruit afdoende blijkt dat de beslissing in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM genomen werd.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC